

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:
в Австрії:
на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . . 5 кор
на місяць . . . 170 кор

За границею

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Подрукоє число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очи і душу ми виреш; а не возьмеш милости, і при не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шаплевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. і. п. Дембровського (Хорундичи). Експедиция місцеві в Агенції Соколовського в пасажі Гавсманна.

Редакція звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламні неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні доносеня по 3) с. від стрічки.

Недовершений торговий договір.

(X) Німецький секретар державний гр. Посадовський від трох тижнів проживав у Відні, щоби особисто доложити всіх заходів около довершеня торгового договору з Німеччиною. При его участі відбували ся безнастанні наради заводових референтів, а також під проводом гр. Голуховського наради міністрів австрійських і угорських, одначе сі наради не довели до бажаної мети, до довершеня договору. Наслідком того мав гр. Посадовський виїхати з поворотом до Берліна, а переговори коли не зовсім зірвано, то бодай перервано і відірвано, так що в німецькім парламенті правительство не буде могло предложити тепер австро-німецького договору. Може бути, що ще в останній хвилі з обидвох сторін будуть пороблені уступки і прийде до порозуміння, а та остання хвиля очевидно не наспіда. Може се стане ся, чим Німеччина відгрожувала ся, що виповість теперішній договір і він перестане до року обовязувати і тим привезолити Австро-Угорщину до злагоджєня домагань. Але коли Німеччина старає ся о торговицю збуту своїх плодів, то також не може поступати односторонно і подавати такі услівя, котрих Австро-Угорщина не може прийняти.

Німецька плова тарифа подає найнекориснійшу основу до такого договору з Австро-Угорщиною. Она установляє як раз вельми високі цла на ті плоди, які з нашої монархії вивозять до Німеччини і наші представники очевидно не могли згодити ся на сі услівя, котрі значно підорвали би вивозову торговлю. То, що наша монархія могла ще досягнути вивозом збіжа, се

є загрожене цлом пла ячменю. Важке також є цло від солоду. Надармо намагали ся представники Австро-Угорщини досягнути якісь уступки що до ячменю, солоду, вивозу худоби, що до конвенції про пошесті худоби. Кожда держава ставить такі домаганя в згоді з економічними потребами. Німеччина вспіда наперед порозуміти ся що до того договору з Росією, а Австро-Угорщина не могла вже досягнути тих уступок, які Німеччина зробила вже Росії. Німецько-російський договір є вислідом політичних впливів, іменно російско-япанської війни. Австро-Угорщина, хоч також оглядає ся на союзи взаємни, не може приймати таких услівій, котрі виходилиб на шкоду монархії. Тут не може рішати в першій лінії політика, хоч се не мило гр. Посадовському, а передовсім повинні тут заважити економічні інтереси. Монархія боронить ся, а се лежить так в інтересі Австрії, як і Угорщини, котрі взаємно доповнюють себе що до вивозу.

Промова пос. Романчука

при дискусії над законом президента міністрів д. р. Крбєра.

(Дальше).

Коли н. пр. Німці зборювали Словінцям основаня словінської гімназії в Целєї, а Чехам основаня чеського університету в Берні все ще зборюють, то они чинять се — на мою думку також без радцї — прецінь тільки з огляду на місцевість для дотичних шкіл (*Правда!*), коли тимчасом польска більшість сойму зборює нової рускої гімназії без огляду на місцевість. При тіи же мушу ще зазначити, що існуючі

чотири гімназії рускі загально переповнені, н. пр. львівска має 928 учеників а перемиска звиш 700. Таким чином ті чотири «добродійства» галицького сойму представляють ся ось як: два з них рівнають ся нулі, одно є для Русинів тільки, а лиш одно plus.

Але при тіи треба взяти на увагу ще щось більше. Ото галицький сойм на сегорічній сесії ухвалив закон о введено рентових осель (*Слухайте!*). Та сей закон, як се доказано, має за головну ціль а бодай за одну з головних цільї те саме, що т. зв. Kolonialgesetz в Прусах (*Tax et!*), а то: оселюване польских селян посеред руского населєня, щоби поперед всего ослабити організацію Русинів а відтак з часом Русинів спольщити. Против сего закона Русини боронили ся всіма способами. Близько сто віч народних заявило ся против него, більше як тисяч протестів руских громад увійшло до галицького сойму, але сойм все те злегковажив. І до такого то сойму пан президент міністрів відослав нас з нашими жалобами і потребами і ворожим супротив Русинів ухвалою того сойму віч згори обіцяв цісарську санкцію!

Так само як до сойму, любить пан президент міністрів що до екекутивні відсилати нас до галицького намісника. Алеж галицька управа — це більше ніж галицький сойм, де при майже рівнім числі Русинів і Поляків в краю, засідає на 161 послів лишє 14 руских (*Слухайте!*) — є чудовищем, єдиним в Європі! На цїлій нашій часті сьвіта нема ані одной хочби лиш в приближеню так великої одноцільної области адміністраційної, як Галичина, ба з виїмкою шістьох великодержав і в додатку Іспанії, нема навіть ні одной так великої незалежної держави в цїлій Європі, бо навіть європейска Туреччина або Швеція враз із Норвегією мають менше мешканців як край галицький. А прецінь сей так великий край творить, як сказано, одну

Письмєвська спадщина бл. п. Костя Горбала

подає Ол. Барвінський.

Політичні роздумуваня*).

Може видаватись будуть мої мисли політичні яко невтазмиченого в містерія кабинетів дипломатичних многословною пісенницею, — однакож виходячи з тої основної правди, що думка, хотьби не цїлком критична і не цїлком коасевентно і всесторонно розведена, льогічно непереведена або і на мильних премісах оперта торкнути зможе об думку другу, десяту думку у чоловіка мислячого і спонукає того до строгійшої критики, сего або того помислу, уважаю за річ пожиточну обміноватись мислями ідеями і між помірними одиницями, одиницями мірних спосібностей, не тільки між великанами слова і мисли. Ходять тут найперше о можливість запусканя зовди в саму суть житя общественно-народного, о надслухуване тої пульзації в артериях животворних організму народного, о вислідженє законів тої пульзації, того житя і сконстатованє нормальних або ненормальних прояв в житю народнім. Потрібно отже слїдити за кожним рухом житя, вслухуватись в говір

одиниць складаючих маси, дошукуватись правди в тіи говори, бажань, надій, стремленій, обави або сили; не належить легковажити «лепету дїтинячого», бо коли се правда, що в послівниці: «ми робим, але батьки робили», то неменче і в тіи правда, коли старі дивлячись на діти — кажуть: «що діти роблять, те правдою буде». Під зглядом політичним становлює отже на місце дитини недозрілої, дитини, бо хто знає, чи все то, що ми нині говоримо і пишемо, не виключаючи навіть модного «розглагольствованія» дневникарського, хто, кажу, знає, чи всі наші гадки-думки, наші погляди і конклюдзи на будуче не видадуть ся в порівнаню з евентуальним зростом просьвіти, з евентуальним пізнанєм правди в будуччині тільки дитинячим лепетом, а однакож і той лепет нерозумний єсть — і має свою вагу в ноторичнім розвоєві, єсть почвою, з котрої значна часть будуччини виростає. А кождому натручуєсь при кожній справі: що з того буде? при кожнім случаю: що дальше? І одиниці і загаль питає себе: кудиж ідемо, чи добре трафимо? Так як в звичайнім житю подибуєм одиниці, котрі в дорозі в чужих сторонах, серед лісів або пустинь розлогих, чи то інстинктом ведені, чи досьвідом научені, надзвичайно легко орієнтують ся, а хоть збившись навіть з дороги, якось на правий путь уторопують, так і в житю суспільно-політичнім не дивота, що одні бистрійшим оком прикмети дальшої добачають, щоби з блуканни видобулись, коли другі in circulo vitioso обертаючись,

по кілька, кільканацять разів на одно і те саме місце навертають, а нерав заженуть ся так, що потім ні в зад ні в перед рушитись не можуть.

Чи ми не досьвідчили наслідків таких прояв на собі? Чи наша історія не стверджує сю правду? Питаюєсь безсторонних і совісних істориків. Чи можемо зновуж нині вже сказати, що уторопали на тую стежку, котра має нас до правди, волі, до добра завести? Чи можемо напевцо сказати, що норма житя в нинішню хвилю мусить остатись тоюж нормою і для грядущих поколінь, — що сей тільки а не який лік спасе нас від тої або другої недуги. Хто може духом пророчим предвидїти, які ще незнані, нечувані пещети, хороби будуть морочити нашого духа, торгати і морити нашу природу, які праці і труди чекають, щоби забезпечити «мізерне нині», обдумати спосіб перебути тяжку, чорну годину, аби «грізне завтра» продовжити, відсунути — і нужденну екзистенцію продовжати? Чи ми знаємо, на стільки характер народа, щоби без похиби сказати, що він перестоїть всі удари сьудьби, бурі і громи і землетрясеня?.. Ледви що так, а бодай не всі знаємо его, бо правду кажучи... не знаємо ще его історії, не знаємо его природної вдачі, его характеру, так щоби можна непохибні конклюдзи висновувати. Єсли хто, то ми вірно стаяли на азбуці самовіжи народної, а у всіх наших змаганя не так то ідем за сьвітлом ясних принципів, як більше хватаємо ся першого лучшого середка для самоохорони, — інстинктом (ще й до того заму-

* Сей начерк написаний на пяти чвертках звичайного паперу кулішівкою, був імовірно призначений для «Правди», але недокінчений лишив ся в теці.

Ол. Б—ий.

адміністраційну область. Вже те одно вказує, як тяжке мусить бути функціонуване адміністраційної машини в Галичині (пос. Праде: Так як в Чехах!). Ну, Чехи мають о мільон душ менше як Галичина, поминувши вже те, що й своїм простором Галичина більша від Чех. Отже вже хочби з того одного згляду поділ краю на дві адміністраційні області є абсолютною konieczністю (*Зовсім справедливо!*), як уже що до адміністрацій судової, залізничної і військової істнує поділ краю.

Надїю ся, що я ще при иншій спеціальній нагоді мати му можливість ширше обговорити галицьку управу; тепер кину на ню лиш кілька промінів. Одно велике всекраєве товариство руске, маючи на цілі культурний розвиток і економічний підвиг руского народу, старало ся о ліценцію на посередництво праці в краю і за границею — товариство, котрого діяльність признано незвичайно хосенною і котре має 31 філій в краю. Єму відмовлено ліценції, а тимчасом приватні особи, звичайно спужулянти, дістали такі ліценції без перешкоди зовсім легко. (*Слухайте!*) Власти адміністраційні найріжнішими способами шиканують, переслідують і розв'язують рускі товариства пожарні «Січи»; членів тих товариств і їх родини трактують жандарми просто в брутальний спосіб (*Слухайте!*) — а все те єдино в боязні, що сі пожарні товариства, маючи ще на цілі й ширше тверезости, могли би стати кадрами організації руского селянства. Руских урядників і учителів карає ся, найчастійше киданєм до чисто польської західної Галичини, за належанє до руских товариств, хочби й до найневинніших неполітичних, але дуже хосенних для материяльного і культурного добра народу, а тимчасом польські товариства, польські учителі, польські урядники, хочби они вели й найбільшу агітацію політичну (*Так і є!*), мають повну волю, ба ще й протекцію! Польські урядники адміністраційні можуть дозволити собі на всяку самоволю супротив Русинів, ся самоволя лишаєсь без кари. Один комісар староства задержав був раз руску процесію, в котрій було 14 сьвященників (*Слухайте!*) в ризах, з хрестами і хоругвами. Комісар розгоняв в брутальний і провокаторський спосіб єю процесію. За се покарано єго так, що перенесено єго до більшого, отже до ліпшого міста. Вагагалі уживають ся всякі адміністраційні штучки, так гвалти як і хитроці, аби спинити і здержати навіть культурний і економічний розвій Русинів, коли він лише опираєсь на національній підставі.

(Конець буде.)

Япаньско-росийска війна.

Молох війни.

Звісна річ, що переважна часть державних довгів походить з часів веденя коштовних воєн. А сплати сих довгів досягають в деяких державах половини висоти загальних видатків держав а що найменше творять четвертину. Надто біжучі видатки на «оборону краю» серед нашої доби «вооруженого мира» пожирають величезні суми. Не тільки удержанє постійного війська, яке в Європі досягає трьох мільонів, з добре платним офіцирским корпусом, емеритурами і т. д., але надто нові винаходи на поли ручного оружя, артилерії, кріпостної оборони, будови кораблів і т. д. підносять суму коштів до заворотної височини. Она тепер вносить вже пересічно четвертину загальних видатків держав, так що разом з довгами, які також походять з часів воєн, виповнює собою 75% видатків. Рештою, в висоті заледви четвертини, обганяє ся адміністраційні, економічні і культуральні видатки держав. Але наведена цифра єще зовсім не зображує повну суму жертв, які новочасна суспільність приносить молохови війни. Богато військових будинків і заведень, землі, заняті під муштри і кріпости, становлять постійний мілітарний капітал, надто сума непродуктивної праці трьох мільонів людей і кількисот тисяч зв'язат, зятягненних під оружє, становить поважне мінус в суспільній бюджеті Європи, а вкінці перестаєє горжан в натурі, як підводи, кватеруноків, польові шкоди і т. д. Се страшна картина нинішнього «оружного мира» Але не менше страшною є і сучасна війна. Описи тих страшних картин громадного убийства, якими є теперішні битви, ми подавали тут нерз. Нині хочемо навести картину невідрадної долі ранених, хотяй за них в теперішних арміях старають ся з найбільшою гуманністю.

Між раненими.

Др. Колаковський з Варшави так пише до своєї родини з місцевости Гуджачі під д. 22. жовтня: «Вже другий тиждень сидимо безчинно. Житє в рухомім шпиталі тим ріжнить ся від житя в запасовім, що в першій робота є періодична, а в посліднім постійна, більша, або менша. В Ерльдогов через два дни ми мали таку працю, що навіть не було часу зїсти обїду і на голодно треба було робити перевязки до год. 9. вечером. Два дни такої фізичної праці, а що більше моральної, супротив страшних терпінь

воєн, страшно денервує і вичерпує. Продовжний сик гармат і цілі ряди возів та ноший з ранними, убитими і контузованими. Принесено офіцера, якому над головою луснув шпанель, не скалічивши єго зовсім, але контузуваний попав хвилею в божевіле — плакав і сьміяв ся напереміну. Рани переважно тяжкі, бо головну ролу відіграла тут артилерия. Місь ми мали заледви вільних 200, а ранних нанесли 2000! Треба було класти їх на дворі, а на се упав зливний дощ і все лежало в болоті, стогнучи та благаючи під небеса. Не можна було перейти, кожний витягав руки, благаючи о поміч, а подати їм всім не було жадної можности. Страшний вид! Корпус IV числив дві дивізії, разом 32.000 людей, а остало з него 8.000.

З поля битви.

З під Порт-Артира доносять льондонські жерела про нові успіхи Япанців, іменно дефінітивне занятє форту Ерлюшан і горба «203 метрів». Сі висилєня Япанців, котрі вже кілька разів запевнювали, що ввиду неодолимости кріпости перейдуть до повільнійшої облоги через виголодження, стоять в звязи з наближанєм балтійської флотії, або... зятягненєм третої заграничної позички, яку ухвалив отворений на днях япанський парламент. В першій разі можна би повірити в дійсні успіхи облоги, в другім случаю їх достовірність була би дуже мала. — З під Мукдену телеграфує Куропаткін, що коло Сінгенчен російські війська в дальшій тягу гонили за цопаючим ся неприятелем і прогнали з провалу, положеного на 10 кілометрів від Сінгенчен єго задні сторожі. Ген. Сахаров телеграфує, що в дальшій ході на 2 кілометри на полудне прийшло до атакі, після якого Япанці по короткій борбі знов розпочали відворот.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ. При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скорє відновленє передплати, зглядчо о вирівнанє залеглостий та о приєднуванє нам нових передплатників.

НОВИЦКІ.

— Календар. В суботу: руско-кат. Григорія, Анатолія; римо-кат. Франца Ксавера. — В неділю: руско-кат. Введ. Пр. Богор.; римо-кат. Варвари.

— Відчити у Львові. На дохід рускої семінарії жіночої відбудуть ся заходом Руского Товариства педагогічного отєї відчити (в салі V. рускої

ченим?) горнемоє невеличкими кружками до самооборони. Що навіть той інстинкт природний переродив ся значно, іде часто навпаки внутрішній натурі і внутрішнім потребам, найяснішим доказом тота блукавина, котра нас доводить в сильце (тенето) лукавих і не дає стрясти з себе пліснь і снідь чужу, що розточує наш організм, не находить, а бодай не може перевести, в практиці заплікувати способи — котрі би той організм захоронили від пасожитів і той моральної паскуди, якою — Богом а правдою — таки більшість в кожній суспільности мерзять ся. Моральний herpes insularis — се безперечно найбільший ворог кожного організму народного... Корупція — то нетеча, в котрій нічого надійного, спасенного не зародять ся, не зростить ся.

Нетеча тота годує тільки плохі індивідуальности без мисли о завтрі, нездарні самолюбіві без сили і волі, котрі якусь часину ковірють і без слїду гинуть, або тонку, гнучку, вітром начинену трость, що ся хилить в кожду сторону, куди нею яка чужа сила поверне, або — релятивно беручи иншу погань, котра сама для себе має рацію бита, в одношеню однак до других єсть аномалією, абнормою, проти котрої всяке правдиве житє боротись мусить. Не заперечити ніхто, щоб в нашій суспільности не було моральних нетеч, щоб не росли вони свої флюори і фавни, щоб не надавали їм і там нашим просторим країнам дивну якусь, туманами і мракою повиту фізіономію, щоб не манити до себе перелетну птицю і не достарчали їй поживи богатої, за котру хінським робом, своїми екскрементами відплачують ся. Якжеж, чи нам вічно бути тільки тим заманчивим для других добром, тим herrenloses Gut — котре, кожний, управне-

ний і неуправнений в свою користь повертає? Чи нам ніякого виходу? Чи виходи зазначувані передовими людьми єдино спасенні? Де шукати певнійшої дороги — в собі, за собою, перед собою? Світло, наука, пізнанє правди, пізнанє всестороннє — корінь перед узнаною правдою, справедливою, труд невсипущий, труд до самопоєсьвяченя для ідеї, мудрість і розторонність, мудрість змїї, цілість голуба, непорочність... ось повинні бути задачі, що лежать поза межами тих правил, тих принципів, се тільки або обморк душі, шал п'яного, хотьби ідеєю патріот. а затім самодурство, або грубость інстинкту, котру можемо дарувати тим, що ся понад ніво інстинкту видобути не можуть, або з konieczности самооборони тим інстинктом тільки спасатись можуть, або без сознания зьвертають грубу силу проти тих, котрі той чинник яко єдиний в свої рахуби, свої пляни чьето самолюбиві прийняли.

Здасть ся мені, що таке правило житя лежить на дні природи чоловіка, що чоловік яко род ростить в собі з віку правіку зерно гуманізму істинного, хоть часто перемішанє зі всякою грязею; що чоловік мимо і ті і другі теорії, суди і пересуди по всі часи і повсюду плекав і плекає тое зерно людскости, що розличними стежками змагає до тої, всім спільної мети, здобуває повільно чимраз більше терену для правди, свого божища, малі на око побіди платить часто дорого кровю... щоб, если не осушествити, то бодай зблизжити до ідеалу... хоть ідеал той не вічнотрєвалий і призначений уступити місця скорше чи пізніше другому. — Такий прогрєс, а лучше процес (Skład i rozkład, Fedorowicz) єсть содержанєм історії чоловічєства — кожної групи того чоловічєства, а врешті кожної нормально проживаючої одиниці.

Процєс той підлягає незмінним законам і безкарно ніхто не може виломлюватись з під того закона, — справді ніхто і не виломлюєсь, бо всюду той прогрєс, хоть незамітно ведеть ся. Ніяка сила не спинить єго, ніколи не наступить стагнація, мертвота — о суспільности — як довго вона фізично живе, може неприхильними некорисними обставинами спинитись, переривати, опізнити, але ніколи не дасть ся убити...

Закинути хтось може, що винародовленє єсть смертною даною народу. Не перечу, що «винародовленє єсть можливым» — факта учать нас об тім довідно; але і тут найчастійше не здаємо собі справи з того, що єсть винародовленє, і де воно можливе.

Істноту винародовленя становить закон аналєгічний законови званому в фізиці: «Endosmose і exosmose». Дотичні обяви того закона замикають в собі чинники, котрі редукують ся до двох категорій: якість і скількість — qualitas і quantitas. Так як понятє богатства, сили, релятивне, бо чим або в що богатий, сильний олен, не кончє тим самим богатий і сильний другий... Так і елементи в законі повисшій обявляючі ся всіляко до себе можуть односитись. Если недостає одному сили quantitativної, то переважуть, можуть переважити в нїм прикмети qualitativні. Примір беручи з народів, може буде оден просьвітлений, другий нумерично численнійший — отже не так легкий, щоб го поглотити.

Небезпечєнство єє можливым там, де і одні і другі фактори виключно на користь одних а некористь других виходять...

Росія і Русь — значно тут підходять. Але — пізнати довідно тоті чинники, обчислити їх математично — годі!

Конкурс

на популярні книжочки „Просвіти“.

Головний Виділ товариства „Просвіта“ у Львові розписує сим конкурс на отці популярні книжочки:

1. Земля в всесвіті (астрономічна географія: земля яко планета, система планетарна, місяць, сонце, сталі зьвізди, комети, спадаючі зьвізди).

2. Земля під зглядом фізикальним (фізикальна географія: суша, вода, повітря; поверхність землі, гори, ріки, озера; части сьвіта, острови, моря; внутре землі, історія землі [геологія]).

3. Земля яко місце живучих і безживанних тварий (мінералогія, ботаніка, зоологія; розміщенє тих тварий по землі).

4. Чоловік (єго становище на землі і у всесвіті, сомато- і психологія).

5. Чим стоїть і управляє ся сьвіт (закопи природи фізичні: гравітація, рух, тепло, сьвітло електричність і т. д. [фізика з хемією]).

6. Чим управляє ся людство (закопи моральні, релігій, держава, достоїнство і права чоловіка).

7. Історія культури.

8. Історія всесвітня.

Цілю тих книжочок єсть подати основу знаня і просвіти, найголовніші повятя і найзагальніші відомости, потрібні кождому чоловікови. На тій основі може знанє в дальших книжочках, які подавалиб докладніші відомости з всяких наук, дальше розвивати ся, розширяти ся і доповняти ся. Всі ті 8 книжочок мають творити певного роду цілість і будуть мати окрім своїх сцциальних заголовків, ще оден заголовок спільний: Чоловік і сьвіт. В першій книжочці може бути додана, яко вступ і до дальших книжочок, розправка: Про вагу науки і її границі.

І змістом і способом викладу мусять ті книжочки бути як найпопулярніші, так щоби кождий чоловік в середню спосібностю понимав а маючий лише скінчену сільську школу, міг-ві добре розуміти. Отже зміст не повинен обіймати за трудних річий або за багато подрібностей, фактів, імен, дат. Виклад повинен бути займаючий а стиль легкий, речення короткі і поділ на глави. Задля ще яснійшого влєженя додадуть ся найкращі ілюстрації.

Кожда книжочка має обіймати не менше як 40 а не більше як 64 сторін формату звичайних книжочок „Просвіти“, друку такого, як в календарі або в Історії України-Руси (гармонд). Премія за кожду книжочку 200 К. Книжочка стає ся власностю товариства „Просвіта“.

Речинець до надсиланя праць: для 1-ої книжочки конець цвітня (н. ст.) 1905, для кождої дальшої оден місяць пізнійше.

Якби хто потребував ще близших поясненє, нехай зверне ся до Головного Виділу товариства „Просвіта“ у Львові, ринок 10, І.

У Львові дня 15. (н. ст.) падолиста 1904.

Від Головного Виділу тов-а „Просвіта“.

Юліян Романчук,
голова.

Іван Яримович,
секретар.

(2—3) Конкурс

на дві стипендії родинні для учеників шкіл середних імені Грушкевича.

По мысли бл. п. Евсебія Грушкевича з дати: Нисько дня 27. червня 1890. р. Головний Виділ Товариства „Просвіта“ у Львові оголошує отсим конкурсе на дві стипендії родинні для учеників шкіл середних ім. Грушкевича в річних квотах по 200 К.

Убідати ся о ті стипендії мають право в першій лінії: мужескі потомки імені Грушкевича, котрі викажуть ся, що є потомками бл. п. о. Віктора Грушкевича, помершого в Колозрубах в 1880 р., бл. п. о. Кириана Грушкевича, помершого в Дахнові в 1862. р., бл. п. о. Самуїла

Грушкевича, помершого в Квінку в 1877 р. і професора гімназьяльного Теофіла Грушкевича.

Стипендії ті будуть виплачувати ся в двох ратах піврічних по 100 К, а то в місяцях: січні і липни кождого року.

Поданя о наданє тих стипендій належить вносити найдальше до 15. грудня 1904. р. до головного Виділу Товариства „Просвіта“ у Львові, якому прислутує так заряд фондом стипендийним як і призначуванє стипендій.

За головний Виділ Товариства „Просвіта“ у Львові дня 15. падолиста 1904.

Юліян Романчук
голова.

Іван Яримович
секретар.

(2—3) Конкурс.

Головний Виділ Товариства „Просвіта“ у Львові розписує отсим конкурс на стипендийну запомогу імені Тараса Шевченка на рік 1905 в квоті 200 корон.

I. О сию запомогу стипендийну можуть убідати ся передовсім убогі, талановиті літерати рускої народности, як також убога і талановита молодіж рускої народности, що по укінченю висших шкіл віддає ся спеціальним студиям науковим.

II. Отсю запомогу стипендийну буде надавати Головний Виділ Товариства „Просвіта“ і виплачувати в двох піврічних ратах по 100 корон.

III. Поданя о наданє сеї запомоги стипендийної належить вносити разом з вказаними прилогами до Головного Виділу Товариства „Просвіта“ у Львові (Ринок ч. 10) найдальше до дня 15. грудня 1904.

У Львові дня 15. падолиста 1904. р.

За Головний Виділ Товариства „Просвіта“

Юліян Романчук
голова.

Іван Яримович
секретар.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лікач клініки львівського універс., б. лікар клініки проф. Лайдена в Берліні
ординує у внутрішних недугах від 3—5 попол. ул. Академічна ч. 26. (мезанін).

ОКУЛІСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує при ул. Личаківській ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Colosseum в пасажи Германів

при ул. Сосяшній у Львові.

від 16. до 30. падолиста 1904.

1) Орхестра. 2) Рекламограф. 3) Rellington, міжнародна співачка. 4) В канцелярії директора театру, шутка зі співами. 5) Terra Semmeloff, падевич. субретка ексцентрична. 6) Дружина Carle, феноменальний акт на вільнім дроті і жонглери. 7) Орхестра. 8) La Bella Mopenita, слава танечниця і співачка іспанська. 9) Arnold Barkau, актуальний гуморист з власним репертуаром. 10) Дружина Steward Arkas, феноменальні сальонові гімнастики. 11) Edmondine, весела пантоміна з 5 осіб. 12) Біоскоп Езера.

Щоденно о 8. год. вечер представлено. В неділі і сьвята 2 представлення о 4. год. попол. і о 8. год. вечером, Що п'ятниці High-Life представлено. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. З купленим білетом на фотелі, ложі і I-рядні крісла можна їхати даром на представленє омнібусами Кольосою, які ждуть коло Віденської кав'ярні.

За певну і добру льокацію поручаємо:

4 1/2% листи гіпотечні

4% листи гіпотечні

5% листи гіпотечні преміовані

4% листи Товариства кредитового земского

4% і 4 1/2% листи Банку краєвого

4% позичку красву

4% облігації пропінацийні

і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнійшим курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного

В книгарні Товариства ім. Шевченка і в книгарні Ставропигійській можна дістати отці праці вдані проф. д-ром Ів. Копачом:

Будучність гімназій. Ціна 1 К.

Партийна політика і морал. Ц. 50 с.

Родинне жите (під розвагу руским „соколикам і паннам“). Ц. 50 с.

Соціалізм, етика і політика (під розвагу „старшим і молодим“). Ц. 50 с.

Три перші праці зладжені на основі творів професора берлінського університету д-ра Фрідріха Паульзена.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНОГО КРЕДИТУ

„Дністер“

стваришенє зареєстрованє в обмеженому порукою у Львові, ринок ч. 10, дім „Просвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Дністрі“ від огню. Членський уділ 50 К можна зложити в ратах; висове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затагати ПОЗИЧКИ на 6% за предложенєм відповідної гіпотeki або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншим купні землі нехай купуючі звертають ся за позичками до „ДНІСТРА“.

ВКЛАДКИ ЩАДНИЧІ приймає Товариство на 4%.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначає ся на добродійні цілі; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. в. 18.385 К.

Стан 31. мая 1904:

Вклади	1,698.746 К
Уділи	115.947 К
Фонди резервові	23.522 К
Позички	1,403.472 К
Цінні папери, льон. в банках і на рах. біжучий	506.994 К

Кождий курець нехай домагає ся правдиво руских паперців:

Козак, Кобзар, Гуцул.

Цигаретові тутки:

Козак, Федькович.

Дістати можна всюди.